

Τί δύστυχος πατέρας ! Μὴ ἀφήσωμεν
Αὐτὸν πλησίον της.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Ὅχι ! ἐπιθυμῶ
Νὰ μείνω ! θέλω νὰ τὴν βλέπω ! Ἐγὼ σὰς
Δὲν σὰς γνωρίζω. Πῶς θὰ τὴν ἀρπάσητε
Ἄφοῦ κακὸν κανένα δὲν σὰς ἔκαμα ;
(πρὸς μίαν γυναῖκα)
Κυρία, κλαίεις ; Ὡς οὐ εἶσαι ἀγαθή,
Νὰ μὴ μου τὴν ἀρπάσουν λέγε τους.
(Ἡ γυνὴ ἐπεμβαίνει ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἐκεῖνος ἐπανερχεται
πρὸς τὴν Λευκὴν πρὸ τῆς ὁποίας γονυπετεῖ)
Πτωχέ !
Κλίνει τὸ γόνυ, παρ' αὐτὴν ἀπόθανε
Γονυπετής !

Ἡ ΓΥΝΗ

Μὰ ἡσυχάσατε. Ἐὰν
Τοιουτοτρόπως θὰ φωνάζετε, αὐτοὶ
Θὰ σὰς τὴν πάρουν.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

ὦ, ἀφήσατέ μου τὴν,
Νομίζω πῶς ἀκόμη δὲν ἐξέπνευσε !
Τὴν συνδρομὴν μου θέλει ! Ἀλλὰ τρέξατε
Βοήθειαν καμμίαν νὰ ζητήσητε
Ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἐπὶ τῆς καρδίας μου
Ἀφήσατέ τὴν, καὶ θὰ ἦμαι ἡσυχος.
(Τὴν σύρει ὄλῃν πρὸς τὸ στήθος του, καὶ τὴν διευθετεῖ
ὡς μήτηρ τὸ κοιμώμενον τέκνον της)
Ὅχι ! νεκρά δὲν εἶνε. Ὁ Θεὸς αὐτὸ
Δὲν ἤθελε ! Διότι τὸ γνωρίζει πῶς
Δὲν ἔχω εἰς τὸν κόσμον ἄλλο τι, ἐκτὸς
Αὐτῆς. Ὁ κόσμος ὅλος σ' ἀποστρέφεται
Ὅποταν ἦσαι ἄσχημος. Σὲ φεύγουσιν
Οἱ ἄνθρωποι, κανεὶς τῶν δὲν παθαίνεται
Εἰς τὰ δεινὰ σου. Ἀλλ' αὐτὴ μὲ ἀγαπᾷ,
Αὐτὴ εἶν' ἡ χαρὰ μου καὶ τὸ στήριγμα.
Ὅταν γελῶσι τὸν πατέρα της, αὐτὴ
Μαζῇ του κλαίει. Τόσον εὐμορφος, νεκρά !
Ἀδύνατον ! δότε μου τώρα κάτι τι
Τὸ μέτωπόν της νὰ σπογγίσω.

(τῇ σπογγίζει τὸ μέτωπον)

Ἐρυθρόν

Τὸ χεῖλός της ἀκόμη εἶνε. Ἄν καὶ σεῖς
Ἐβλέπατε ἐκείνην παῖδα διετῇ
Μὲ τὴν χρυσοῦν της κόμην ! ὦ, ἐγώ, ξανθὴν
Ὡς ἦτο τότε, δὲν τὴν ἐλησμόνησα.
Βασανισμένη κόρη, εὐτυχία μου,
Λευκὴ μου ! οὕτω τὴν ἐκράτουν ἄλλοτε
Παῖδιον. Ὅπως τώρα, ἀνεπαύετο
Ἐπ' αὐτῇ μου καὶ τότε. Ἄν εἰξεύρατε,
Ὅταν ἐξύπνα, ποῖος ἦτο ἄγγελος.
Δὲν ἐφαινόμην εἰς αὐτὴν παράδοξος,
Μοὶ ἐμειδίων οἱ γλυκεῖς της ὀφθαλμοί,
Κ' ἐφίλουν τὰς μικράς της χεῖρας. Ἄκακον
Παῖδιον ! — Ὅχι, δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ

Κοιμᾶται, ἡσυχάζει. Μόλις πρὸ μικροῦ
Ὡσὰν ἀποθαμμένη ἦτο, κύριοι.
Ἐξύπνησεν ἐν τούτοις. Περιμένετε.
Ναί, θὰ ἰδῇτε πάλιν νὰ ἀνοίξωσι
Τὰ βλέφαρά της ἑξαφνα. Ἐ, βλέπετε,
Κύριοι, ὅτι τώρα ὁμιλῶ ὀρθῶς.
Κανένα δὲν προσβάλλω, εἶμαι ἡσυχος,
Γλυκίς. Ἄφοῦ κανένα δὲν παρήκουσα,
Δύνασθε ἐλευθέρως νὰ μ' ἀφήσητε
Τὴν κόρην μου νὰ βλέπω.

(παρατηρῶν αὐτὴν)

Ἐκφρασις

Πόνου καμμία, οὐδὲ μία κὰν ρυτίς !
Ἐντὸς τῶν ἰδικῶν μου τὰς ἐθέρμανα
Τὰς χεῖράς της. Ἰδέτε, ψαύσατε αὐτάς.

Ἡ ΓΥΝΗ τῷ Τριβουλέτῳ

Ὁ ἱατρός.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ τῷ χειρουργῷ

Ἐλᾶτε, ἴδατε αὐτὴν,
Δὲν θὰ σὰς ἐμποδίσω. Δὲν εἶν' ἀληθὲς
Λιπόθυμος πῶς εἶνε ;

Ὁ ἱατρός ἐξετάζει τὴν Λευκὴν
Φεῦ ! ἀπέθανε !

(Ὁ Τριβουλέτος ἀνατινάζσεται αἰφνιδίως)

Ἐχει πληγὴν βαθεῖαν εἰς τὰριστερόν
Πλευρόν. Τὸ αἷμα ἔφερε τὸν θάνατον.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Τὴν κόρην μου, τὴν κόρην ἐθανάτωσα !
(πίπτει ἀνάσθητος)

Ε. Γ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ

ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΕΝΕΦ

Ὁ περίφημος Ῥώσος μυθιστοριογράφος Ἰβάν Τουργένεφ γεννηθεὶς ἐν Orei τῇ 7 Νοεμβρίου 1808 ἀπεβίωσε τῇ 5 Σεπτεμβρίου τοῦ 1883 ἐν Bougival πάσχων ἐκ χρονίου νοσήματος. Ὁ Τουργένεφ ἐξορισθεὶς ἐκ τῆς Ῥωσσίας μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἔργων τοῦ Gogol διῆλθε τὸ πλεῖστον τοῦ βίου του ἐν Γαλλίᾳ ἣν τόσο ἡγάπησε δημοσιεύσας καὶ πλεῖστα τῶν ἔργων του ἐν τῇ Revue des Deux Mondes, ἐξ ὧν τὸ κάλλιστον τῶν δημοσιευθέντων, θεωρεῖται τὸ Terres vierges, ἀκριβὲς ἀπεικόνισις τῆς Ῥωσικῆς κοινωνίας ὑπὸ τὴν ἐπ' ὅψιν τοῦ μηδενισμοῦ καὶ κοινωτισμοῦ.

Ὁ Τουργένεφ — λέγει ὁ Merimée — δὲν ἀνήκει εἰς καμμίαν σχολὴν, ἀκολουθεῖ τὰς ἰδίας ἐμπνεύσεις, καὶ δίδεται εἰς τὴν μελέτην τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας. Λεπτὸς παρατηρητής, εἶνε ταυτοχρόνως καὶ ζωγράφος καὶ φιλόσοφος εἰς τὰ ἔργα του.

Ὁ θάνατος τοῦ Τουργένεφ εἶνε σπουδαία ἀπώλεια διὰ τὴν φιλολογίαν.

Χάριν δὲ τῶν ὑμετέρων ἀναγνωστῶν μεταφερομέν τινα ἔργων του ἐκ τῆς « Revue Politique et Littéraire ».

ΣΤΑΣΟΥ !

Στάσου ! Τοιαύτην οἶαν σὲ βλέπω τώρα, μέινε διὰ παντός εἰς τὴν μνήμην μου ! Ἐκ τῶν χειλέων σου διέφυγεν ἡ τελευταία ἐνθουσιασμένη ἡχώ.... Οἱ ὀφθαλμοί σου δὲν λάμπουν καὶ δὲν